ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος ΜΑ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2614	Μεγάλη Τετάρτη 1 Μαΐου 2024 βράδυ	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Τὰ γεγονότα τῆς Μεγάλης Πέμπτης

Τὴ Μεγάλη Πέμπτη, ἀγαπητοί μου, οἱ ἅγιοι πατέρες, «*οἱ τὰ πάντα καλῶς διαταξάμενοι*», ὥρισαν νὰ **ἑορτάζουμε τέσσερα πράγματα**. Ποιά εἶν' αὐτά· πρῶτον ὁ ἱερὸς νιπτήρ, δεύτερον ὁ μυστικὸς δεῖπνος, τρίτον ἡ ὑπερφυὴς προσευχή, καὶ τέταρτον ἡ προδοσία.

Εἶνε εὐχάριστο **νὰ μαθαίνουμε τὴν πίστι μας**, τὸ τί πιστεύουμε. Γι' αὐτὸ γίνεται καὶ τὸ κήρυγμα καὶ προσπαθοῦμε νὰ τὰ ποῦμε ὅσο μποροῦμε ἁπλᾶ, νὰ τὰ καταλάβετε. Κι ἅμα τὰ καταλάβετε καὶ τὰ πιστέψετε, τότε θὰ χαίρεστε νὰ ἔρχεστε στὴν ἐκκλησία.

* * *

√ Τὸ πρῶτο λοιπὸν εἶνε **ὁ ἱερὸς *νιπτήρ***. Ὅτι δηλαδὴ ὁ Κύριός μας πῆρε μιὰ λεκάνη μὲ νερό, φόρεσε ποδιά, καὶ ἔσκυψε – ποιός· αὐτὸς ὁ βασιλεὺς τοῦ κόσμου καὶ τῶν ἀγγέλων, ὁ Θεὸς ὁ ἴδιος. Τί νὰ κάνῃ· τρόπον τινὰ νὰ προσκυνήσῃ τὸν ἄνθρωπο. Ἔσκυψε νὰ πλύνῃ τὰ λερωμένα πόδια τῶν μαθητῶν του. Τρόμαξε ὁ Πέτρος· –Τί εἶν' αὐτὸ ποὺ κάνεις, Κύριε; δὲν μπορῶ νὰ τὸ δεχτῶ. Ὁ Χριστὸς τοῦ λέει· –Ἐὰν δὲν μ' ἀφήσῃς νὰ σοῦ πλύνω τὰ πόδια, «*οὐκ ἔχεις μέρος μετ' ἐμοῦ*». Καὶ τότε ὁ Πέτρος εἶπε· –Κύριε, ὄχι μόνο τὰ πόδια μου, ἀλλὰ καὶ τὰ χέρια καὶ τὸ κεφάλι (βλ. Ἰω. 13,3-9).

Ὅσοι ἀπὸ σᾶς πήγατε στὰ Ἱεροσόλυμα καὶ βρεθήκατε ἐκεῖ τέτοια μέρα, θὰ εἴδατε ὅτι ὁ ὀρθόδοξος πατριάρχης Ἱεροσολύμων μιμούμενος τὸ παράδειγμα τοῦ Κυρίου πλένει τὰ πόδια δώδεκα φτωχῶν ἀνθρώπων καὶ τὰ σκουπίζει.

√ Τὸ δεύτερο εἶνε **ὁ μυστικὸς δεῖπνος**, «*δηλαδὴ ἡ παράδοσις τῶν καθ' ἡμᾶς φρικτῶν μυστηρίων*». Ὁ Κύριος ἔφαγε γιὰ τελευταία φορὰ μαζὶ μὲ τοὺς μαθητάς του.

Ὑπάρχουν **δύο πάσχα**· τὸ ἰουδαϊκὸ καὶ τὸ χριστιανικό. Τὸ ἕνα εἶνε σκιά, τὸ ἄλλο πραγματικότης· τὸ ἕνα εἶνε πετράδι, τὸ ἄλλο εἶνε τὸ διαμάντι.

Οἱ Ἑβραῖοι, μολονότι πέρασαν 4.000 χρόνια, ἐξακολουθοῦν καὶ τὸ κάνουν ὅπως τὸ ὥρισε τότε ὁ Μωυσῆς. Αὐτοὶ βλέπετε δὲν ἀρνοῦνται οὔτε λησμονοῦν τὶς ἐθνικὲς καὶ θρησκευτικὲς παραδόσεις τους, ἐνῷ ἐμεῖς… Κατὰ **τὸ Ἰουδαϊκὸ πάσχα** λοιπὸν οἱ Ἑβραῖοι ἔσφαζαν κ' ἔψηναν ἕνα «*πρόβατον τέλειον, ἄρσεν, ἐνιαύσιον*», χωρὶς ἐλάττωμα δηλαδή, ἀρσενικὸ καὶ χρονιάρικο (Ἔξ. 12,5). Μὲ τὸ αἷμα του ἔβαφαν τοὺς παραστάτες (τὰ δύο ὄρθια πλαϊνὰ ξύλα) καὶ τὸ ἀνώφλι τῆς θύρας τῆς κατοικίας τους. Ἔβραζαν ἐπίσης χόρτα πικρά, ἔψηναν *ἄζυμα*, δηλαδὴ ψωμιὰ χωρὶς προζύμι, καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ ἔτρωγαν ὄρθιοι, ἕτοιμοι γιὰ ἀναχώρησι, καὶ προσέχοντας καλὰ νὰ μὴ σπάσουν κανένα κόκκαλο ἀπὸ τὸ ἀρνί.

Τὸ παιδὶ στὸ σπίτι θὰ ρωτοῦσε, τότε στὴν ξενιτειὰ καὶ ἔπειτα στὴν πατρίδα· –Πατέρα, γιατί σήμερα τρῶμε ἔτσι; γιατί βάφουμε τὴν πόρτα μας μὲ αἷμα; γιατί τρῶμε χόρτα πικρὰ καὶ ψωμὶ ἄζυμο; Καὶ ὁ πατέρας θ' ἀπαντοῦσε· –Παιδιά μου, νὰ ξέρετε, ὅτι ἤμασταν σκλαβωμένοι στὴν Αἴγυπτο σὲ ἀνθρώπους σκληρούς. Κι ὁ Θεὸς μᾶς λυπήθηκε· ἔστειλε ἄγγελο, τιμώρησε τοὺς Αἰγυπτίους, κ' ἐμεῖς βγήκαμε ἔξω τὴ νύχτα ἐκείνη, ἀφοῦ προηγουμένως φάγαμε βιαστικὰ τὸ ἀρνὶ μὲ τὸ ἄζυμο ψωμὶ καὶ τὰ πικρὰ χόρτα· ἔτσι προλάβαμε, φύγαμε μακριὰ καὶ γλυτώσαμε ἀπ' αὐτούς. Γι' αὐτὸ κάνουμε ἔτσι τὸ πάσχα· αὐτὰ τὰ πικρὰ χόρτα μᾶς θυμίζουν τὴν πίκρα τῆς σκλαβιᾶς… Πάσχα σημαίνει διάβασις, πέρασμα, ἀπὸ τὴ σκλαβιὰ στὴν ἐλευθερία.

Ἐκεῖνο τὸ πάσχα ἦταν ἡ σκιά. Ἡ πραγματικότητα εἶνε **τὸ χριστιανικὸ Πάσχα**· αὐτὸ ἔκανε ὁ Χριστός μας τὴ Μεγάλη Πέμπτη. Πῆρε στὰ ἅγια χέρια του κανονικὸ ψωμί, τὸ εὐλόγησε καὶ εἶπε· «*Λάβετε φάγετε· τοῦτό ἐστι τὸ σῶμά μου…*». Μετὰ πῆρε τὸ κρασί, τὸ εὐλό-

γησε καὶ εἶπε· *«Πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες· τοῦτο γάρ ἐστι τὸ αἷμά μου…»* (Ματθ. 26,26-27). Κοινώνησαν ὅλοι οἱ μαθηταί. Καὶ ὁ Ἰούδας. Ἐπειδὴ ὅμως κοινώνησε ἀναξίως, δὲν ὠφελήθηκε· πῆγε μετὰ καὶ κρεμάστηκε· ἀπὸ τὸ βάρος ἔσπασε τὸ σχοινί, ἔπεσε πάνω σὲ πέτρα μυτερή, σχίστηκε ἡ κοιλιὰ καὶ βγῆκαν τὰ ἐντόσθιά του.

√ Τὸ τρίτο τώρα γεγονὸς ποὺ ἑορτάζουμε σήμερα ποιό εἶνε· **ἡ ὑπερφυὴς προσευχή**. Τί θὰ πῇ *ὑπερφυής*; Ὑπερφυσική, οὐράνια, ἐξαίσια. Μιὰ προσευχὴ δηλαδὴ ἀνώτερη ἀπὸ κάθε ἄλλη στὸν κόσμο.

Ὁ Χριστὸς προσευχόταν πάντοτε· καὶ στὸ σπίτι, καὶ στὸ ὕπαιθρο, καὶ στὴ λίμνη, καὶ στὸ ὄρος, καὶ στὸ ναὸ τοῦ Σολομῶντος, προσευχήθηκε ἀκόμα καὶ πάνω στὸ σταυρό. Τὸ βράδυ λοιπὸν τῆς Μεγάλης Πέμπτης ἐκεῖ **στὸ ὑπερῷο**, μετὰ τὸ μυστικὸ δεῖπνο κι ἀφοῦ οἱ μαθηταί του κοινώνησαν, ἐκεῖνος ὕψωσε τὰ μάτια στὸν οὐρανὸ καὶ προσευχήθηκε γιὰ ὅλους. Τί εἶπε·

Φεύγω, Πατέρα οὐράνιε, κι **ἀφήνω τὰ παιδιά μου** ὀρφανά. Ἀλλὰ δὲν θά 'νε ὀρφανά· κοντά τους θά 'σαι σύ. Στεῖλε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο νὰ τοὺς φωτίσῃ· φύλαξέ τους ἀπὸ τὸ σατανᾶ κι ἀπὸ κάθε πειρασμό. Θὰ ζοῦν σὰν ἀρνάκια ἀνάμεσα σὲ λύκους. Καὶ σὲ παρακαλῶ ὄχι μόνο γι' αὐτοὺς ἀλλὰ καὶ γιὰ ὅλους ὅσους θὰ πιστέψουν μὲ τὸ κήρυγμά τους σ' ἐμένα.

Αὐτὰ εἶπε ὁ Χριστὸς καὶ τ' ἄκουσαν οἱ μαθηταὶ συγκινημένοι. Καὶ μετὰ μέσα στὴ νύχτα βγῆκαν ἔξω, πέρασαν τὸ χείμαρρο τῶν Κέδρων καὶ μπῆκαν στὸν κῆπο τῆς Γεθσημανῆ.

√ Τὸ πρῶτο λοιπὸν ποὺ ἑορτάζουμε τώρα εἶνε ὁ ἱερὸς νιπτήρας, τὸ δεύτερο εἶνε ὁ μυστικὸς δεῖπνος, τὸ τρίτο εἶνε ἡ ὑπερφυὴς προσευχή, καὶ τὸ τέταρτο εἶνε **ἡ προδοσία τοῦ Ἰούδα**. Ποιός θὰ τὸ φανταζόταν, ὅτι ἕνας μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ, ποὺ τὸν ἀκολούθησε, ποὺ κάθισε κοντά του τρία χρόνια, ποὺ εἶδε θαύματα, ποὺ ἄκουσε τὰ χρυσᾶ λόγια του, ὅτι αὐτὸς θὰ τὸν πρόδιδε; Πῶς ἔγινε αὐτό; τί δὲν πρόσεξε;

Εἶχε μέσα του τὸ μικρόβιο τῆς **φιλαργυρίας**. Τὰ λεφτὰ τὰ λεφτά! ποὺ φωνάζουν ὅλοι· κι ὁ ἐργάτης, κι ὁ ὑπάλληλος, κι ὁ ἐφοπλιστής, κ' οἱ βασιλιᾶδες, καὶ τὰ κράτη μεγάλα - μικρά. Γιὰ τὰ λεφτὰ γίνονται οἱ πόλεμοι, γιὰ τὰ λεφτὰ εἶνε ὅλη ἡ μανία. Αὐτὸ ἔπαθε κι ὁ Ἰούδας· ἀγάπησε τὸ χρυσὸ καὶ ὄχι τὸν Χριστό· περισσότερο ἀπὸ τὸν Διδάσκαλό του ἀγάπησε τὰ τριάκοντα ἀργύρια· γι' αὐτὰ τὸν πρόδωσε καὶ κολάστηκε.

* * *

Αὐτὰ τὰ τέσσερα παραλάβαμε, ἀδελφοί μου, νὰ ἑορτάζουμε τὴ Μεγάλη Πέμπτη. Καὶ καθένα ἀπὸ αὐτὰ κάτι σπουδαῖο ἔχει νὰ μᾶς πῇ.

• Ὁ ἱερὸς νιπτήρας μᾶς λέει, ν' ἀγαποῦμε τὴν **κάθαρσι**, τὴν ἔξω καὶ πρὸ πάντων τὴν ἔσω. Οἱ φαρισαῖοι φρόντιζαν γιὰ τὰ ἐξωτερικά· γιὰ τὰ ἐσωτερικὰ ἀμελοῦσαν. Ἐμεῖς; Ὅπως πλένεις τὸ σῶμα, ἔτσι νὰ πλένῃς καὶ τὴν ψυχή. Νιπτήρας οὐράνιος, νιπτήρας ἀγγέλων, εἶνε ἡ μετάνοια καὶ ἐξομολόγησι. Πλυθῆτε στὸ νιπτῆρα τῆς ἐξομολογήσεως. Ἔξω ἀπ' τὴν Ἁγια-Σοφιὰ ἦταν μία φιάλη, κρήνη, μὲ μιὰ ἐπιγραφὴ καρκινική, διαβαζόταν δηλαδὴ καί ἀπὸ τ' ἀριστερὰ πρὸς τὰ δεξιὰ καί ἀντιστρόφως, καὶ ἔλεγε· *«Νῖψον ἀνομήματα· μὴ μόναν ὄψιν»*· πλῦνε δηλαδὴ ὄχι μόνο τὸ πρόσωπό σου, ἀλλὰ καὶ τ' ἁμαρτήματά σου στὸν ἄλλο μυστικὸ νιπτῆρα, τῆς μετανοίας καὶ ἐξομολογήσεως.

• Ἔπειτα ὁ μυστικὸς δεῖπνος. *«Προσέλθετε»* μᾶς καλεῖ (θ. Λειτ.), ἐλᾶτε νὰ κοινωνήσετε! Πῶς ὅμως· ἀφοῦ προηγουμένως **μετανοήσετε, συγχωρηθῆτε, συμφιλιωθῆτε, ἐλεήσετε**. Ἀρωματισθῆτε μὲ τὴν εὐωδία τῆς ἀγάπης, τῆς εὐσπλαχνίας, τοῦ ἐλέους.

• Μετὰ ἡ προσευχή. Δὲν εἶνε χαμένη ὥρα ὁ χρόνος ποὺ θ' ἀφιερώσουμε στὴν προσευχή· εἶνε ὅ,τι πιὸ σπουδαῖο καὶ ἀγαπητό· πάντοτε μέν, ἀλλὰ ἰδίως ὅταν πρόκειται νὰ πλησιάσουμε στὴν θεία κοινωνία. **Εἶνε γιὰ μᾶς ἡ κορυφαία στιγμή**, τῆς ἑνώσεώς μας μὲ τὸν ἀθάνατο Κύριο. Νὰ λαχταρᾷ ἡ ψυχή μας γι' αὐτὴν καὶ νὰ λέμε μὲ πόθο *«Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου»* (Λουκ. 23,42).

• Ἡ προδοσία τέλος μᾶς φωνάζει· **Φοβηθῆτε τὴ φιλαργυρία**, μισῆστε τὰ τριάκοντα ἀργύρια. Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς φυλάξῃ νὰ μὴ μπῇ στὴν καρδιά σας ὁ σατανικὸς ἔρωτας τοῦ χρήματος, γιατὶ ὁ φιλάργυρος καὶ τὴ γυναῖκα του ἀρνεῖται, καὶ τὰ παιδιά του, καὶ τὸν ἀδερφό του καὶ τὴν πατρίδα του, ἀκόμα καὶ τὸν Κύριό του. Νὰ φοβηθοῦμε κ' ἐμεῖς.

* * *

Συγκλονιστικά, ἀδελφοί μου, τὰ γεγονότα τῆς Μεγάλης Πέμπτης. Χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις ὁ νιπτήρας, θεσπεσία ἀπόλαυσις ὁ μυστικὸς δεῖπνος, ἱερὰ ἐπικοινωνία ἡ προσευχή· **μακριὰ ὅμως ἀπὸ τὰ τριάκοντα ἀργύρια!** κανείς νὰ μὴν ἔχῃ τὸ τέλος τοῦ Ἰούδα, γιὰ τὸν ὁποῖον ὁ Χριστὸς εἶπε, ὅτι Ἦταν προτιμότερο νὰ μὴν εἶχε γεννηθῆ σ' αὐτὸ τὸν κόσμο (βλ. Ματθ. 26,24).

Νὰ μείνουμε Χριστιανοὶ ὀρθόδοξοι, ὅπως θέλει ὁ Χριστός.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἔγινε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Στεφάνου Πτολεμαΐδος τὴ Μ. Πέμπτη 23-4-1970 πρωί, μὲ νέο τώρα τίτλο. Καταγραφὴ καὶ σύντμησις 8-4-2024.

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος ΜΑ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2615	Μεγάλη Παρασκευὴ πρωὶ 3 Μαΐου 2024 (Θ΄ ὥρα)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

«Εἶσαι λοιπὸν ἐσὺ βασιλεύς;»

«Εἰσῆλθεν οὖν εἰς τὸ πραιτώριον πάλιν ὁ Πιλᾶτος καὶ ἐφώνησε τὸν Ἰησοῦν καὶ εἶπεν αὐτῷ· Σὺ εἶ ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων;... Οὐκοῦν βασιλεὺς εἶ σύ;» (Ἰω. 18,33,37)

Ἦταν, ἀδελφοί μου, **Παρασκευὴ τοῦ πάσχα πρωί**, μόλις ἡ αὐγὴ γλυκοχάραζε. Ὁ ἥλιος ἔστελνε τὶς πρῶτες του ἀκτῖνες. Ὁ Πόντιος Πιλᾶτος κοιμόταν. Ἡ σύζυγός του, γυναίκα εὐσεβής, εἶδε τὴ νύχτα τρομακτικὸ ὄνειρο.

Πρωὶ - πρωὶ ἀκούγεται **βοὴ ἀσυνήθιστη ἔξω ἀπ᾽ τὸ πραιτώριο**. Ξυπνάει ὁ Πιλᾶτος. Ἤξερε, ὅτι ὁ λαὸς αὐτὸς εἶνε *φιλοτάραχος*. Ἀνοίγει τὸ παράθυρό του καὶ τί νὰ δῇ· μιὰ ἀνθρωποθάλασσα ποὺ φώναζε ἐξαγριωμένη. Δὲν μποροῦσε νὰ διακρίνῃ τί θέλουν· ἄκουγε ἕνα ὄνομα, *Ἰησοῦς Ναζωραῖος*. Κατεβαίνει τὰ σκαλιά, πλησιάζει τὸν ὄχλο, ρωτάει τοὺς ἐπὶ κεφαλῆς. Τοῦ λένε, ὅτι **ἔχουν φέρει δεμένο τὸν Ἰησοῦ τὸ Ναζωραῖο**. Τὴ νύχτα δὲν κοιμήθηκαν. Τὸν δίκασαν στὰ δικά τους δικαστήρια ὑπὸ Ἄννα καὶ Καϊάφα. Ἐβγαλαν τὴν **ἀπόφασι νὰ θανατωθῇ**, ἀλλὰ δὲν μποροῦσαν νὰ τὴν ἐκτελέσουν. Γιατί; Διότι οἱ Ἰουδαῖοι ἦταν ὑποτελεῖς· εἶχαν καταντήσει μιὰ ἐπαρχία τῆς ἀπέραντης Ῥωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας, καὶ ἔπρεπε ἡ θανατικὴ ἐκτέλεσι νὰ ὑπογραφῇ ἀπὸ τὸ Ῥωμαῖο ἡγεμόνα. Γι᾽ αὐτὸ τὸν ξυπνοῦν. Τὸν κατάδικο θὰ τὸν εἶχαν ἐκτελέσει, ἀλλὰ τοὺς ἐμπόδισε ὅτι χρειαζόταν νὰ ὑπογράψῃ ὁ πραίτωρ. Καὶ νάτοι τώρα ἔρχονται γιὰ **μιὰ ὑπογραφὴ** νὰ ἐξευτελιστοῦν μπροστὰ στὰ πόδια τοῦ κατακτητοῦ. Ζητοῦν τὴν ἔγκρισί του.

Ἀλλὰ ὁ Πιλᾶτος φαίνεται ἀνώτερος ἀπὸ τὸν Ἄννα καὶ τὸν Καϊάφα. Γι᾽ αὐτὸ βλέπετε καὶ οἱ ὕμνοι ποὺ ψάλλονται, ἐνῷ γιὰ ἄλλους λένε καυστικὰ λόγια (*ἀχάριστοι* οἱ Ἰουδαῖοι, *προδότης* ὁ Ἰούδας, *παράνομο* τὸ συνέδριο κ.ἄ.), γιὰ τὸν Πιλᾶτο δὲν λένε σκληρὴ λέξι. Καὶ στὸ Σύμβολο τῆς πίστεως λέμε ἁπλῶς *«...ἐπὶ Ποντίου Πιλάτου»*· **μὲ κάποια εὐγένεια ἡ Ἐκκλησία ἔχει κοιτάξει τὸ πρόσωπο τοῦ Πιλάτου**. Γιατὶ ὄντως ἦταν εὐγενής· καὶ εἶχε μέσα του τὸ αἴσθημα τοῦ δικαίου, ποὺ κυριαρχοῦσε στὴ Ῥώμη. Καὶ ἡ καλὴ σύζυγός του *«καθημένου ἐπὶ τοῦ βήματος»* τοῦ παρήγγειλε· *«Μηδὲν σοὶ καὶ τῷ δικαίῳ ἐκείνῳ· πολλὰ γὰρ ἔπαθον σήμερον κατ᾽ ὄναρ δι᾽ αὐτόν»* (Ματθ. 27,19). Γι᾽ αὐτὸ ὁ Πιλᾶτος **δὲν εἶνε εὔκολος νὰ ὑπογράψῃ**. Γνωρίζει τί εἶνε οἱ Ἑβραῖοι, ξέρει τὴν ψυχοσύνθεσί τους.

Τοὺς λέει· *«Τίνα κατηγορίαν φέρετε κατὰ τοῦ ἀνθρώπου τούτου;»* (Ἰω. 18,29). Προτοῦ νὰ ὑπογράψῃ, **θέλει νὰ ἐρευνήσῃ τὴν ὑπόθεσι**. Τί ἔχετε ἐναντίον τοῦ Ναζωραίου; Παρουσίασαν πολλὲς κατηγορίες· ἡ πιὸ βαρειὰ ἦταν, ὅτι εἶνε συνωμότης, ἐπαναστάτης ἐναντίον τῆς ἐξουσίας, θέλει νὰ γίνῃ βασιλεύς. **Βασιλεύς;** Αὐτὸ ἀνησύχησε τὸν Πιλᾶτο· ἡ κατηγορία στρεφόταν κατὰ τῆς ρωμαϊκῆς ἀρχῆς. Γι᾽ αὐτὸ ἐρευνᾷ τὸ ζήτημα. Κοιτάζει καλὰ τὸν Ἰησοῦ· μὲ συμπάθεια. Τὸν ρωτάει· Εἶσαι βασιλεὺς καὶ δὲν τὸ ξέρω; κατάγεσαι ἀπὸ κάποιο μεγάλο τζάκι τῆς Ῥώμης; ἔχεις σχέσι μὲ τοὺς δυνατούς μας; ῥέει στὶς φλέβες σου βασιλικὸ αἷμα; Ὁ Χριστὸς στέκεται ἐκεῖ σιωπηλός.

Ἀξίζει νὰ προσέξουμε τὸ ἐρώτημα αὐτὸ τοῦ Πιλάτου στὸν Ἰησοῦ· **«Εἶσαι βασιλεύς;»**. Σ᾽ αὐτό, ἀδελφοί μου, θὰ προσπαθήσω ν᾽ ἀπαντήσω μὲ γλῶσσα ἁπλῆ καὶ σύντομα.

* * *

Οἱ **βασιλεῖς** τῆς ἀρχαιότητος (ὅπως π.χ. ὁ Σολομῶν, οἱ φαραώ, οἱ Ῥωμαῖοι κ.λπ.), **εἶχαν κάποια χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα**· κατοικοῦσαν σὲ πλούσια ἀνάκτορα, στηρίζονταν σὲ στρατιωτικὰ ὅπλα καὶ βία, εἶχαν γύρω τους αὐλὴ μὲ πρίγκιπες, φοροῦσαν ἀδαμαντοστόλιστο στέμμα, κρατοῦσαν σκῆπτρο, μπροστά τους παρατάσσονταν ἀγήματα, ἠχοῦσαν σάλπιγγες, κυμάτιζαν σημαῖες... Τέτοια πράγματα ἔχει ὁ Ναζωραῖος μας; Ἂν εἶσαι, Ἰησοῦ, βασιλεύς (ρωτάει ὁ Πιλᾶτος, ρωτοῦμε κ᾽ ἐμεῖς, ρωτοῦν οἱ αἰῶνες), ποῦ εἶνε ὅλα αὐτά; Ἀνάκτορο δὲν ἔχει. Ὅταν κάποιος τὸν πλησίασε καὶ τοῦ εἶπε –«Δάσκαλε, θὰ σ᾽ ἀκολουθήσω ὅπου πᾶς», ὁ Ἰησοῦς ἀπήντησε· –Οἱ ἀλεποῦδες καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ ἔχουν τὶς φωλιές

τους, *«ὁ δὲ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἔχει ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνῃ»* (Ματθ. 8,19-20. Λουκ. 9,58). Ἐὰν εἶσαι βασιλεύς, ποῦ εἶνε τὸ στέμμα σου; Νά στέμμα, τὸ ἀγκάθινο στεφάνι. Ὅπλα του; δὲν εἶχε πάνω του οὔτε σουγιᾶ· ἄοπλος! Ὅταν ὁ θερμόαιμος Πέτρος πάνω στὸ δίκαιο θυμό του εἶδε νὰ συλλαμβάνουν τὸν Διδάσκαλό του καὶ τράβηξε μαχαίρι, ὁ Χριστὸς τοῦ εἶπε· Πέτρο, δὲν μὲ κατάλαβες; «βάλε τὸ μαχαίρι σου μέσα στὸ θηκάρι» (Ἰω. 18,11), γιατὶ ὅποιος τραβήξῃ μαχαίρι ἀπὸ μαχαίρι θὰ πάῃ (Ματθ. 26,52). Αἰώνια ῥήτρα πού, ἂν ὁ κόσμος τὴν ἀκολουθοῦσε, θ' ἀφωπλίζονταν ὅλοι καὶ θὰ εἰρήνευε ἡ γῆ. Ἐὰν εἶσαι βασιλεύς, ποῦ εἶνε τὸ σκῆπτρο σου; *«Ἐπὶ τὴν δεξιάν μου χεῖρα ἔδωκαν κάλαμον»* (δοξ. αἴν. Μ. Παρ.). Ποῦ εἶνε τὰ στρατεύματά σου; Οὔτε οἱ μαθηταί του δὲν μένουν δίπλα του· ὁ Ἰούδας τὸν προδίδει, ὁ Πέτρος τὸν ἀρνεῖται, οἱ ἄλλοι φεύγουν· μόνο ἡ Μανούλα του μὲ τὸν Ἰωάννη καὶ μερικὲς γυναῖκες μένουν νὰ τοῦ συμπαρασταθοῦν κάτω ἀπ' τὸ σταυρό. Μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἐγκατάλειψι καὶ τὴν ἐρημιὰ **κάθε ἄλλο παρὰ βασιλεὺς φαινόταν**.

Καὶ ὅμως εἶνε βασιλεύς· *«βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων καὶ κύριος τῶν κυριευόντων»* (Α' Τιμ. 6,15. Ἀπ. 19,16· βλ. & χερουβ. Μ. Σαβ). Πέσετε προσκυνῆστε τον. Βασιλεὺς ὄχι ἐγκόσμιος ἀλλὰ ὑπερκόσμιος. Εἶνε βασιλεύς. Τ' ἀνάκτορά του; Μυριάδες. Ὅσες ἐκκλησιὲς τόσα καὶ ἀνάκτορά του. Μὰ καὶ ἂν ἐπικρατήσῃ κάποτε ἀθεΐα καὶ γκρεμίσουν τοὺς ναοὺς, λαμπρὸ ἀνάκτορό του μένει – ποιό· ἡ **καρδιά μας**· ὁ Χριστὸς βασιλεύει στὶς καρδιές. Ἐκεῖνο τὸ παιδάκι ποὺ κάνει τὸ σταυρό του, ἐκείνη ἡ γριὰ ποὺ προσκυνάει τὸ σταυρό, ὅλοι αὐτοὶ εἶνε λάτρεις του ἀφωσιωμένοι. Δὲν ὑπάρχουν μόνο οἱ βλάστημοι καὶ οἱ ἄθεοι, οἱ μασόνοι καὶ οἱ ἀντίχριστοι· ἔχει ὁ Χριστὸς τέκνα του σὲ ὅλες τὶς γενεές· *«γενεαὶ πᾶσαι ὕμνον τῇ ταφῇ σου προσφέρουσι, Χριστέ μου»* (ἐγκώμ. ἐπιταφ.). Δὲν θὰ ἐκλείψῃ ποτέ ἡ λατρεία τοῦ ὀνόματός του.

Εἶνε βασιλεύς. Βλέπω μεγάλους **βασιλεῖς** τῆς γῆς νά 'ρχωνται, νὰ πέφτουν μπροστὰ στὰ πόδια του ν' ἀφήνουν τὰ σπαθιὰ καὶ τὰ στέμματά τους, καὶ σὰν τὸν μέγα Κωνσταντῖνο νὰ τοῦ λένε μὲ δάκρυα· *Χαῖρε, ὁ βασιλεὺς ἡμῶν*. Ποιός ἄλλος ἦταν πιὸ ἰσχυρὸς στὴν Εὐρώπη ἀπὸ τὸ Ναπολέντα; Τὸν ἔπιασαν, τὸν πῆγαν ἐπάνω σ' ἕνα νησάκι, καὶ τότε αἰχμάλωτος τῶν Ἄγγλων, χωρὶς σπαθιὰ καὶ στέμματα, ἔψαλε ὕμνο στὸν Ἐσταυρωμένο. Σὰν τέτοια μέρα, Μεγάλη Παρασκευή, πῆγε στὴν ἐκκλησιά, γονάτισε καὶ εἶπε· Χριστέ, τί εἴμαστε ἡμεῖς; τί ὑπῆρξα ἐγώ, τί ὑπῆρξε ὁ Κάρολος; τί ὑπῆρξε ὁ μέγας Ἀλέξανδρος; Ταράξαμε τὴν οἰκουμένη, καὶ τώρα σβήνουμε. Σὲ λίγο καιρὸ τὸ ὄνομά μας θὰ λησμονηθῇ· ἀλλὰ σύ, Χριστέ, μένεις εἰς τὸν αἰῶνα. ***Χαῖρε, ὁ βασιλεὺς ἡμῶν!***

Βλέπω **στρατηγοὺς** νὰ καταθέτουν τὰ ὅπλα τους καὶ σὰν τὸν ἑκατόνταρχο Λογγῖνο νὰ λένε· *«Ἀληθῶς Θεοῦ Υἱὸς ἦν οὗτος»* (Ματθ. 27,54). Βλέπω **φιλοσόφους**, μεγάλα πνεύματα καὶ **ποιητάς**, ν' ἀφήνουν τὰ σοφὰ βιβλία τους καὶ νὰ λένε· Χαῖρε, ὁ βασιλεὺς τῆς σοφίας καὶ τῆς δικαιοσύνης. Βλέπω κρίνα, **κοπέλλες** στὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας τους, μὲ ὀμορφιὰ καὶ μόρφωσι, ν' ἀφιερώνωνται στὸ Χριστό, νὰ φεύγουν ἄλλες στὰ μοναστήρια καὶ ἄλλες στὸν κόσμο ὡς ἀδελφὲς τοῦ ἐλέους, νὰ θυσιάζουν τὰ πάντα καὶ νὰ λένε· Χαῖρε, ὁ βασιλεὺς τῆς παρθενίας. Βλέπω… βλέπω… Βλέπω – ποιούς; Τοὺς **ἁμαρτωλοὺς** βουτηγμένους στὰ πάθη νὰ τὸν πλησιάζουν καὶ αὐτὸς νὰ μὴν τοὺς διώχνῃ, νὰ πέφτουν μπροστά του καὶ σὰν τὴν πόρνη καὶ τὸ λῃστὴ νὰ τοῦ λένε· **Χαῖρε, Σωτήρα τῶν ψυχῶν μας**.

Στὸ ἐρώτημα τοῦ Πιλάτου «Εἶσαι λοιπὸν ἐσὺ βασιλεύς;» ὁ ἴδιος ὁ Ἰησοῦς ἀπήντησε· *«Σὺ λέγεις, ὅτι βασιλεύς εἰμι ἐγώ»* (Ἰω. 18,37). Τί σημαίνει αὐτό; Εἶνε ἑβραϊσμὸς καὶ σημαίνει· **«Αὐτὸ ποὺ λὲς εἶνε ἀλήθεια»**.

«Εἶσαι λοιπὸν ἐσὺ βασιλεύς;». Ναί, ἀπαντοῦν γενεὲς γενεῶν. Τὸ εἶπε ἡ **προφητεία** τοῦ ἀρχαγγέλου, προτοῦ ἀκόμα νὰ γεννηθῇ, ὅτι θὰ γεννηθῇ ἕνα παιδὶ ποὺ *«τῆς βασιλείας αὐτοῦ οὐκ ἔσται τέλος»* (Λουκ. 1,33). Μέσα σὲ δυὸ χιλιάδες χρόνια –μετρῆστε– ἔπεσαν θρόνοι, διαλύθηκαν αὐτοκρατορίες, ἄλλαξε ὁ χάρτης τοῦ κόσμου καὶ τῆς Εὐρώπης, θ' ἀλλάξῃ καὶ ὁ χάρτης τῶν Βαλκανίων –τὸ ζητεῖ ἡ δικαιοσύνη τῶν Θεανθρώπου–, τὰ ἄστρα θὰ πέσουν, τὰ βουνὰ θὰ λειώσουν, τὰ ποτάμια θὰ ξηρανθοῦν. Ὅλα θὰ ὑποστοῦν τρομακτικὴ ἀλλοίωσι, ἕνα ὅμως θὰ μένῃ μέσ' στὰ ἐρείπια τῆς ἀνθρωπότητος ὡς παρηγορία, ὡς ἄστρο φωτεινὸ καὶ ὡς ἥλιος ἀθάνατος, μαγνήτης οὐράνιος· ὁ Ἐσταυρωμένος! Ὅταν τὸ 1953 στὴ Ζάκυνθο ἔγινε σεισμός, ἕνας Ζακυνθινὸς μοῦ ἔφερε μιὰ φωτογραφία (τὴν ἔχω δημοσιεύσει στὴ «Σπίθα»). Ἀπὸ τὸ σεισμὸ καταστράφηκε μιὰ ἐκκλησία καί, ἐνῷ ἔπεσαν τὰ πάντα, ὅταν πῆγαν τὸ πρωί, τί νὰ δοῦν· μόνο ὁ Ἐσταυρωμένος ἦταν ὄρθιος μέσα στὰ ἐρείπια! Κύριε, ἐλέησον! Εἰκόνα μιᾶς μεγάλης πραγματικότητος. Ἐρείπια θὰ γίνῃ ὁ κόσμος· βασίλεια, θρόνοι, σοφίες, μηχανές, πύραυλοι, διαστημόπλοια, ἀστέρες καὶ γαλαξίες· ἀλλὰ μέσα στὰ ἐρείπια ἐκεῖνα, **μέγας θριαμβευτής**, ποὺ θὰ καλύπτῃ τοὺς αἰῶνες, **θὰ εἶνε ὁ Ἐσταυρωμένος**.

Δεῦτε, σκώληκες τῆς γῆς ἁμαρτωλοί, ποὺ δὲν εἴμαστε ἄξιοι νὰ τὸν ἀτενίσουμε, δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν Χριστῷ, καὶ ἄντρες - γυναῖκες - μικρὰ παιδιὰ νὰ τοῦ ποῦμε· **Χαῖρε, ὁ βασιλεὺς ἡμῶν!**

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ποὺ ἔγινε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Παντελεήμονος Φλωρίνης τὴν 24-4-1970 Μ. Παρασκευὴ πρωί, μὲ ἐλαφρῶς νέο τώρα τίτλο. Καταγραφὴ καὶ σύντμησις 14-4-2024.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακή, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,
μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως. Στὸ διαδίκτυο στὸν ἱστότοπο: http://iskiriaki.com

ΚΥΡΙΑΚΗ
ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος ΚΓ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1252[2]	Μεγάλη Παρασκευὴ βράδυ 3 Μαΐου 2024 (2006)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Θὰ λάμψῃ καὶ πάλι ὁ Ἥλιος

«Αἱ γενεαὶ νῦν πᾶσαι ὕμνον τῇ ταφῇ σου προσφέρουσι, Χριστέ μου» (ἐγκ. γ΄ στ. Μ. Σαβ.)

Πρὶν γίνῃ ἡ ἐκφορὰ τοῦ ἐπιταφίου, θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ προσέξετε λίγες λέξεις.

Ὅπως ἔχω συνήθεια κάθε χρόνο, ἑρμηνεύω πρακτικῶς, ὄχι θεολογικῶς καὶ θεωρητικῶς, ἕνα ἀπὸ τὰ ἑκατὸ ἐγκώμια, ποὺ εἶνε ἀριστουργήματα τῆς ἐκκλησιαστικῆς ποιήσεως. Φέτος γιὰ μία ἀκόμη φορὰ ἐπανέρχομαι καὶ λέγω λίγα λόγια ἐπάνω στὸ πρῶτο ἐγκώμιο τῆς τρίτης στάσεως· *«Αἱ γενεαὶ νῦν πᾶσαι ὕμνον τῇ ταφῇ σου, προσφέρουσι, Χριστέ μου»* (ἐγκ. γ΄ στ. Μ. Σαβ.).

* * *

Ὁ **Ὅμηρος**, ὁ ἀρχαῖος ποιητής μας, σὲ κάποια στροφὴ τῶν ποιημάτων του κάνει μία ἐμπνευσμένη παρομοίωσι. Λέει, ὅτι **ἡ ἀνθρωπότης στὸ σύνολό της μοιάζει μὲ ἕνα δέντρο**, δέντρο πελώριο. Ὅπως τὸ δέντρο ἔχει ρίζα, κορμό, κλαδιὰ καὶ φύλλα ἀναρίθμητα, κατὰ παρόμοιο τρόπο καὶ ἡ ἀνθρωπότης ἔχει τὴ ρίζα της, τὸν κορμό της, τὰ κλαδιά της, ἀλλὰ ἔχει καὶ τὰ φύλλα της. Καὶ ἡ μὲν ρίζα καὶ ὁ κορμὸς ζοῦν καὶ χωρὶς τὰ ἄλλα· τὰ κλαδιὰ καὶ τὰ φύλλα ὅμως δὲν ζοῦν χωρὶς τὴ ρίζα καὶ τὸν κορμό.

Ὑπάρχουν παραδείγματα **αἰωνοβίων δέντρων**. Στὴν Ἀθήνα ἔλεγαν γιὰ τὴν ἐλιὰ τοῦ Πλάτωνος. Στὴν Ἄπω Ἀνατολὴ μιλοῦσαν γιὰ πελώριες δρῦς ποὺ ζοῦν δύο καὶ τρεῖς χιλιάδες χρόνια. Στὴν Παλαιστίνη δὲ ὑπάρχει ἀκόμα ἡ ἐλιὰ τῆς Γεθσημανῆ, κάτω ἀπὸ τὰ κλαδιὰ τῆς ὁποίας προσευχήθηκε ὁ Κύριος.

Τὸ δέντρο λοιπὸν σὲ ὡρισμένες περιπτώσεις ἔχει ζωὴ πολλῶν ἐτῶν. Τὰ φύλλα ὅμως; **Τὰ φύλλα εἶνε προσωρινά**. Τὰ φύλλα φυτρώνουν πάνω στὰ κλαδιὰ καί, στὰ περισσότερα δέντρα, μετὰ ἀπὸ λίγο, τὸ φθινόπωρο, κιτρινίζουν, μαραίρονται, καὶ μὲ τὸ φύσημα τοῦ ἀνέμου πέφτουν στὸ ἔδαφος, λειώνουν, γίνονται λίπασμα τῆς γῆς. Ἀλλ᾽ ὦ τοῦ θαύματος τῆς φύσεως ἢ μᾶλλον τοῦ Θεοῦ Δημιουργοῦ, ὦ τῶν θαυμάτων τῆς θείας δημιουργίας! τὴν ἄνοιξι, ἐπάνω στὰ γυμνὰ κλαδιά, φυτρώνουν ἑκατοντάδες - χιλιάδες νέα φύλλα. Ἴδε, **ἔτσι μοιάζουν καὶ τὰ πλήθη τῶν ἀνθρώπων**.

Ἡ ἀνθρωπότης μένει. Πόσων ἐτῶν εἶνε ὁ κόσμος; Ἂς ἀφήσουμε τοὺς ἐπιστήμονες νὰ τὸ ἐρευνοῦν αὐτό. Ἐμεῖς *«κατὰ τὰς Γραφάς»* παραδεχόμεθα, ὅτι ἡ ἱστορία τοῦ κόσμου δὲν εἶνε περισσότερο ἀπὸ δέκα χιλιάδες χρόνια· σὲ τόσο μετρᾷ ὡς τώρα τὸ διάστημα ἡ Ἐκκλησία *«ἀπὸ κτίσεως κόσμου»* (βλ. ἐτήσια Δίπτυχα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Πασχάλιον, ἔκδ. Ἀποστολικῆς Διακονίας). Ἀλλ᾽ ἐνῷ ἡ ἀνθρωπότης **ὡς σύνολο**, ὡς σῶμα καὶ κορμός, ἐξακολουθεῖ νὰ ὑπάρχῃ, **τὰ φύλλα** –καὶ τὰ φύλλα εἶνε οἱ ἄνθρωποι– ἔρχονται καὶ **παρέρχονται** ἀπὸ τὸν κόσμο αὐτόν. Καὶ κάθε γενεὰ ὑπολογίζεται κατὰ μέσον ὅρον σὲ εἰκοσιπέντε (25) χρόνια. Συνεπῶς, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ σταυρώθηκε καὶ ἀναστήθηκε ὁ Κύριος –ὑπολογίστε–, ἔχουν περάσει ὀγδόντα (80) περίπου γενεές.

«Αἱ γενεαὶ νῦν πᾶσαι ὕμνον τῇ ταφῇ σου προσφέρουσι, Χριστέ μου». Κάθε γενεὰ ἔχει τὸν πόνο της, τὰ δάκρυά της, τοὺς ἥρωές της, τὰ μεγάλα ἢ τὰ μικρὰ ὁράματά της, τὰ ἐπιφανῆ ἐκεῖνα πρόσωπα, ποὺ τὴν συνταράσσουν. Πόσο ὅμως αὐτὰ διατηροῦνται στὴ μνήμη; Μία μόνο γενεὰ ἢ δύο τὸ πολὺ γενεές. Μετά; Μετὰ **σβήνουν τὰ πρόσωπα** αὐτὰ σὰν τὰ πυροτεχνήματα. Ἀμφιβάλλετε, ὅτι αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια; Σᾶς ἐρωτῶ· πρὶν ἑκατὸ χρόνια ποιές ἦταν οἱ προσωπικότητες ποὺ συγκλόνιζαν ἐδῶ τὰ Βαλκάνια; Ἂν πήγαινες εἴτε στὴ Σόφια τῆς Βουλγαρίας εἴτε στὸ Βελιγράδι τῆς Σερβίας εἴτε στὸ Βουκουρέστι τῆς Ῥουμανίας εἴτε στὴ δική μας Ἀθήνα εἴτε στὴν Κωνσταντινούπολι, ἐκεῖνοι ἦταν τότε τὰ ὀνόματα τὰ πασίγνωστα, ποὺ τ᾽ ἀνέφεραν παντοῦ καθημε-

ρινῶς. Ποῦ εἶνε λοιπὸν αὐτοὶ τώρα; Πᾶνε, λησμονήθηκαν. Ὑπάρχει κανεὶς ποὺ τοὺς θυμᾶται; Πρέπει ν' ἀνοίξουμε τὴν Ἱστορία γιὰ νὰ βροῦμε τὰ πρόσωπα ἐκεῖνα τὰ διάσημα, ποὺ προσέφεραν τότε μικρὲς ἢ μεγάλες ὑπηρεσίες στὴν ἀνθρωπότητα. Τώρα ὁ χρόνος, ὁ *πανδαμάτωρ* χρόνος ὅπως ἔλεγαν οἱ ἀρχαῖοι, τὰ ἔσβησε. *«Πάντα ῥεῖ καὶ οὐδὲν μένει»* (Ἡράκλειτος).

Οἱ ἄνθρωποι, σὰν τὰ φύλλα ποὺ πέφτουν, περνοῦν, φεύγουν, καὶ ἔρχονται ἄλλοι. Ἡ μία γενεὰ διαδέχεται τὴν ἄλλη. Ἐκεῖνο, ποὺ εἰς πεῖσμα τῆς φθορᾶς παραμένει, εἶνε ἡ ῥίζα. Ἡ δὲ ῥίζα τῆς ἀνθρωπότητος εἶνε **ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός**. *«Αἱ γενεαὶ νῦν πᾶσαι»* ὑμνοῦν τὴν ταφὴ τοῦ Χριστοῦ. Καὶ θὰ τὸν ὑμνοῦν πάντοτε. Ἐφ' ὅσον θ' ἀναβλύζουν οἱ πηγές, θὰ τρέχουν οἱ ποταμοί, θ' ἀνθίζουν οἱ κάμποι, θὰ μαρμαίρουν οἱ ἀστέρες, θὰ λάμπῃ ἥλιος, καὶ σήμερα καὶ αὔριο καὶ μεθαύριο καὶ πάντοτε τὸ ὄνομά Του θὰ δοξάζεται. Σὰν φύλλα φθινοπωρινὰ θὰ παρέρχωνται ὅλοι· κι αὐτοί, ποὺ τώρα δημιουργοῦν θόρυβο γύρω ἀπὸ τὸ ὄνομά τους, θὰ σβήσουν καὶ θὰ μποῦν στὸ μουσεῖο τῆς ἱστορίας. **Ἕνας μόνο δὲν θὰ μπῇ στὸ μουσεῖο τῆς ἱστορίας**, ὁ Χριστός. Διότι δὲν πέθανε, ἀλλὰ ζῇ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, εἰς πεῖσμα ὅλων τῶν δαιμόνων, πάσης ἀποχρώσεως καὶ κατευθύνσεως.

Σήμερα, ναὶ τὸ γνωρίζω, ὅτι ἀπὸ πλευρᾶς πίστεως ζοῦμε σὲ ἄσχημη ἐποχή. Ζοῦμε στὸν αἰῶνα τοῦ διαβόλου, ὅπως εἶπε ἕνας Ἅγγλος ἱστορικός. Γίνεται τεράστια προσπάθεια νὰ σβηστῇ μέσα ἀπὸ τὶς καρδιὲς τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Ναζωραίου. Ὁ δικός μας **Ἀλέξανδρος Παπαδιαμάντης** παρομοιάζει τὸ κλῖμα τῆς ἐποχῆς αὐτῆς μὲ **ἔκλειψι ἡλίου**. Ὅταν γίνεται ἔκλειψις, τὸ φῶς μειώνεται. Μερικοὶ νομίζουν, ὅτι ὁ ἥλιος ἔσβησε τελείως· ἀλλὰ δὲν περνοῦν πολλὰ λεπτὰ καὶ **ὁ ἥλιος λαμπρὸς προβάλλει καὶ πάλι**, λέει ὁ Παπαδιαμάντης, καὶ φωτίζει τὰ πάντα.

Ἔκλειψι ἔχουμε, σκότος βαθὺ ἀπὸ *«ὥρας ἕκτης ἕως ὥρας ἐνάτης»* (Μᾶρκ. 15,33). Ἀλλὰ **θαρσεῖτε, ἀδελφοί!** Καὶ στὴν πλέον διεφθαρμένη καὶ ἄπιστη γενεά, κ' ἐκεῖ ὅπου ἐπικρατεῖ ἀθεΐα καὶ ὑλισμός, μέσα στὰ ὑπόγεια καὶ τὶς ὀπὲς τῆς γῆς ὑπάρχουν ψυχές, καὶ μάλιστα χιλιάδες, ποὺ ὑμνοῦν καὶ λατρεύουν τὸν ἐσταυρωμένο Λυτρωτή μας. Καὶ νὰ εἶστε βέβαιοι ὅτι, ἐὰν τὸ καλέσῃ ἀνάγκη, **νέοι ὁμολογηταὶ καὶ μάρτυρες θὰ παρουσιαστοῦν**. Αὐτὸ ποὺ ψάλλει ἡ Ἐκκλησία μας δὲν γράφτηκε ἁπλῶς ἀπὸ μία ποιητικὴ ἔξαρσι, ἀλλὰ εἶνε γεγονός· *«Αἱ γενεαὶ νῦν πᾶσαι ὕμνον τῇ ταφῇ σου προσφέρουσι, Χριστέ μου»*.

Ἰδιαιτέρως δὲ **οἱ γενεὲς τῶν Ἑλλήνων** ὑπῆρξαν πάντοτε λάτρεις καὶ ὑμνῳδοὶ τοῦ μεγαλείου τοῦ Ἐσταυρωμένου. Καὶ ἂν μὲ ρωτήσετε, πότε, σὲ ποιά περίοδο τὸν ὕμνησαν περισσότερο, θὰ σᾶς πῶ, ὅτι ἡ γενεὰ ποὺ ὄντως ὕμνησε τὸν Ἐσταυρωμένο, μιὰ γενεὰ μὲ ὅραμα κ' εὐγνωμοσύνη μεγάλη γιὰ τὸ Χριστὸ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη, εἶνε **ἡ γενεὰ τοῦ '21**. Μικροὶ καὶ μεγάλοι, ὅλοι τότε, ἦταν πιστοί. Τώρα περνᾶμε μία κρίσι παγκοσμίως. Ἀλλά, ὅπως εἶπα, θὰ περάσῃ ἡ κρίσι αὐτὴ καὶ ὁ Ἐσταυρωμένος θὰ ἐξακολουθῇ νὰ εἶνε ὁ ἄξονας γύρω ἀπὸ τὸν ὁποῖο θὰ στρέφεται ἡ ζωὴ ὅλου τοῦ κόσμου.

* * *

Αὐτὰ τὰ λίγα, ἀδελφοί μου, ἤθελα νὰ πῶ ἐπάνω στὸ ἐγκώμιο *«Αἱ γενεαὶ νῦν πᾶσαι ὕμνον τῇ ταφῇ σου προσφέρουσι, Χριστέ μου»*.

Καὶ τώρα θὰ σᾶς παρακαλέσω, κατὰ τὴν **περιφορὰ τοῦ ἐπιταφίου** ν' ἀκολουθήσουμε ὅπως ἁρμόζει. Σήμερα εἶνε ἡμέρα ποὺ θυμόμαστε τοὺς νεκρούς μας. Δάκρυα ἔρχονται στὰ μάτια μας, ὅταν σκεφτοῦμε τοὺς νεκρούς μας, τὴ μητέρα τὸν πατέρα τὰ ἄλλα προσφιλῆ μας πρόσωπα. Παλαιότερα τὴ μέρα αὐτὴ πήγαιναν στοὺς τάφους καὶ προσέφεραν ἄνθη. Γιατί τὸ λέω αὐτό; Ἀπόψε, ἀγαπητοί μου, ἂν τὸ πιστεύουμε, κηδεύεται – ποιός; Ἡ μάνα μας; Ὄχι. Ὁ πατέρας μας; Ὄχι. Ποιός κηδεύεται; Ἐκεῖνος, ποὺ εἶνε μύριες φορὲς ἀνώτερος ἀπὸ τὸν πατέρα καὶ τὴ μητέρα μας. Πῶς θὰ τὸν κηδεύσουμε; μὲ ἀστεῖα καὶ γέλια; Σᾶς ἐρωτῶ· στὴν κηδεία ἀγαπημένων προσώπων γελάει κανείς; Ὄχι. Ὅλοι παρακολουθοῦν σκεπτικοί. Καὶ σήμερα λοιπόν, τώρα ποὺ θὰ γίνῃ ἡ ἐκφορὰ τοῦ ἐπιταφίου, παρακαλῶ **κανείς νὰ μὴ μιλᾷ καὶ νὰ μὴ γελᾷ**. Σιωπὴ νὰ ἐπικρατῇ, ὥστε ἂν κάποιος ἄλλος μᾶς δῇ νὰ πῇ· Πράγματι αὐτοὶ σήμερα ἔχουν κηδεία, πράγματι αὐτοὶ πενθοῦν. Παρακαλῶ ὅλους, τὰ στόματα κλειστά, ὅπως ἂν συνωδεύαμε τὴν κηδεία τοῦ πατέρα μας τῆς μητέρας μας ἢ ἄλλων προσφιλῶν μας προσώπων.

Ὅλοι ὅσοι ἐρχόμαστε στὴν ἐκκλησία ζητοῦμε νὰ νιώσουμε **κατάνυξι**. Μὴ χαλάσουμε αὐτὴ τὴν ἀτμόσφαιρα. Ἀπὸ ὅλους μας ἐξαρτᾶται. Ἂς λατρεύουμε λοιπὸν τὸν Κύριο *«ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ»* (Ἰω. 4,24) πάντοτε, ἀλλὰ ἰδιαιτέρως τώρα, γιὰ νὰ δοξάζεται ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος· ὅν, παῖδες Ἑλλήνων, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

**Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἔγινε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Παντελεήμονος Φλωρίνης Μ. Παρασκευὴ τὴν 16-4-1982 βράδυ.
Καταγραφὴ καὶ μικρὴ σύντμησις 21-4-2006, ἐπανέκδοσις 17-4-2024.**

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακή, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,
μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος ΜΑ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2617	Τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς Παρασκευὴ 10 Μαΐου 2024	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Τὸ ἱστορικὸ τοῦ Ἁγιάσματος

Ἡ ἑβδομάδα αὐτή, ἀγαπητοί μου, ποὺ ἄρχισε τὴ νύχτα τῆς Ἀναστάσεως μὲ τὸ *«Χριστὸς ἀνέστη»* καὶ τελειώνει τὴν Κυριακὴ τοῦ Θωμᾶ μὲ τὸ *«Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου»* (Ἰω. 20,28), **θεωρεῖται ὡς μία ἡμέρα**· γι᾽ αὐτὸ ἔχουμε τὰ ἴδια τροπάρια, κοντάκια καὶ ἀκολουθία ὅπως τὴν Κυριακὴ τοῦ Πάσχα. **Ὀνομάζεται Δια-καινήσιμος**, γιατὶ τώρα ἑορτάζουμε τὴν ἀνα-καίνισί μας, ὅτι τὰ παλιὰ ἔσβησαν, νικήθηκε ὁ ᾅδης, ὁ σατανᾶς, ἡ ἁμαρτία, ὁ θάνατος· *«ἀνέστη Χριστὸς καὶ πεπτώκασι* (=ἔχουν πέσει νικημένοι) *δαίμονες»*, ὅπως λέει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος στὸν Κατηχητικὸ λόγο.

Αὐτὰ τὰ εὐεργετικὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου **δὲν τὰ νιώθουν ὅλοι**. Γιὰ πολλοὺς *«Χριστὸς ἀνέστη»* ἴσον φαγοπότι καὶ κραιπάλη· καὶ ἡ ἑβδομάδα εἶνε ὄχι καινὴ - Δια-καινήσιμος, ὄχι τοῦ νέου Ἀδάμ, τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ τοῦ παλαιοῦ χοϊκοῦ ἀνθρώπου, καὶ δὲν μυρίζει γαλάζιο οὐρανὸ ἀλλὰ χῶμα καὶ σαπίλα. Ὁ Χριστὸς ἐκεῖ εἶνε ἀπών.

Τὴν ἑβδομάδα αὐτή, μετὰ τὴν Ἀνάστασι ποὺ εἶνε *«ἑορτῶν ἑορτὴ καὶ πανήγυρις πανηγύρεων»* (καν. Πάσχ. εἱρμ. η΄ ᾠδ.), ἑορτάζουμε σήμερα τὴν Ζωοδόχο Πηγή, δηλαδὴ τὰ ἐγκαίνια τοῦ ναοῦ τῆς Παναγίας ἔξω ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολι καὶ τὰ θαύματά της. Ἡ ἑορτὴ αὐτὴ γιὰ μᾶς ἔχει **ἐκκλησιαστικὴ καὶ ἐθνικὴ σημασία**.

* * *

Στὰ χρόνια τοῦ Βυζαντίου βρέθηκε κάποτε ἔξω ἀπὸ τὰ κάστρα τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἕνας ἀνάπηρος ποὺ εἶχε χάσει τὸ φῶς του καὶ εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ βοήθεια. Τὸν εἶδε ἕνας εὔσωμος καλοκάγαθος ἄντρας 30 περίπου ἐτῶν ποὺ λεγόταν Λέων, τὸν σπλαχνίστηκε καὶ τὸν χειραγωγοῦσε. Ὅταν ἔφτασαν ἐκεῖ ποὺ εἶνε τώρα ὁ ναός, ὁ ἀνάπηρος δίψασε καὶ ζήτησε ἀπὸ τὸν Λέοντα νερό. Ἐκεῖνος μπῆκε δυὸ φορὲς στὸ δασωμένο ἐκεῖ μέρος καὶ ἔψαχνε γιὰ νερό. Δὲν εὗρισκε ὅμως καὶ ἦταν ἀπογοητευμένος ὁ δὲ τυφλὸς πικραμένος. Τότε ὅμως ἄκουσε μιὰ φωνὴ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ νὰ τοῦ λέῃ· Μὴν ἀγωνιᾷς, τὸ νερὸ εἶνε κοντά, μπὲς πιὸ βαθειὰ στὸ δάσος καὶ θὰ βρῇς πηγὴ κοντὰ σὲ μιὰ βελανιδιά· πάρε ἀπ᾽ αὐτό, σβῆσε τὴ δίψα τοῦ ἀναπήρου, κι ὅταν ἀλείψῃς μ᾽ αὐτὸ τὰ μάτια του θὰ μάθῃς ποιά εἶμαι ἐγώ, ποὺ κατοικῶ πρὸ πολλοῦ σὲ τοῦτο τὸ μέρος. Ὅταν ἔκανε ὅπως τοῦ εἶπε ἡ φωνὴ –ὦ τοῦ θαύματος– ὁ ἀνάπηρος εἶδε τὸ φῶς του.

Ἂς μὴν πιστεύουν οἱ ἄπιστοι· ἐμεῖς πιστεύουμε στὸν Κύριο καὶ στὴ χάρι ποὺ ἔδωσε στὴν Θεοτόκο. Γιατὶ ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὸ ἔγινε καὶ ἄλλο θαῦμα. Ἡ φωνὴ ποὺ ἄκουσε ὁ Λέων ἦταν τῆς Παναγίας καὶ τὸν προσφώνησε τότε *βασιλέα*· καὶ πράγματι αὐτός, ὁ σχεδὸν ἀγράμματος, ποὺ τότε ἦταν ἕνας ταπεινὸς ζῳέμπορος, μάζευε γαϊδουράκια καὶ ἄλογα καὶ τὰ πουλοῦσε, ἀλλὰ εἶχε καρδιὰ εὐγενική, τί ἔγινε; Μετὰ ἀπὸ 3-4 χρόνια ἔγινε βασιλεύς, αὐτοκράτωρ Κωσταντινουπόλεως! εἶνε γνωστὸς σὲ ὅσους διαβάζουν βυζαντινὴ ἱστορία ὡς **Λέων Α΄ ὁ Θρᾷξ ἢ Μακέλλης** (457-474 μ.Χ.). Αὐτὸς λοιπόν, ὅταν ἔγινε βασιλεύς, ἕνα ἀπὸ τὰ πρῶτα ἔργα του ἦταν νὰ χτίσῃ στὸ μέρος ἐκεῖνο λαμπρὸ ναὸ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς τῆς Θεοτόκου. Ἐκεῖ ἡ Παναγία ἔκανε πολλὰ θαύματα καὶ θεραπεῖες σὲ ἀσθενεῖς.

Ἔπειτα ὁ αὐτοκράτωρ **Ἰουστινιανός** (527-565 μ.Χ.), ποὺ θεραπεύθηκε ἐκεῖ ἀπὸ δυσουρία, ἔχτισε μοναστήρι τῆς Παναγίας μὲ ὑλικὰ ποὺ περίσσεψαν ἀπὸ τὴν ἀνέγερσι τῆς Ἁγια-Σοφιᾶς.

Ὁ ναὸς ἐκεῖνος ἐπὶ **ἑξακόσα χρόνια** δεχόταν πλήθη ἀσήμων καὶ ἐπισήμων, ποὺ πήγαιναν ἐκεῖ νὰ προσκυνήσουν **στὸ λαοφιλὲς ἁγίασμα** τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς. Στὸ διάστημα αὐτὸ ὑπέστη φθορὲς ἀπὸ σεισμοὺς καὶ ἐπιδρομὲς βαρβάρων, καὶ δέχτηκε ἀνακαινίσεις ἀπὸ εὐσεβεῖς βασιλεῖς. Οἱ Χριστιανοὶ δὲν ἔπαυαν σὲ διάφορες ἑορτὲς τοῦ ἔτους καὶ ἰδίως τὴν Παρασκευὴ τῆς Διακαινησίμου νὰ προσέρχωνται στὸ ἁγίασμα τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς. Ξένος περιηγητὴς στὰ τέλη τοῦ 16ου αἰῶνος ἀναφέρει καὶ τὰ ψάρια ποὺ ζοῦσαν στὰ

θαυματουργὰ νερὰ τοῦ ἁγιάσματος τῆς Παναγίας, ἀπὸ τὰ ὁποῖα βγῆκε καὶ ἡ ὀνομασία Μπαλουκλῆ· (*μπαλοὺκ* στὰ τουρκικὰ θὰ πῇ *ψάρι*).

Μεγάλη φθορὰ τοῦ ἁγιάσματος συνέβη μετὰ τὴν ἅλωσι τῆς 29ης Μαΐου **1453**. Τότε, λέει μία λαϊκὴ παράδοσι, ἔτρεξε κάποιος ἐκεῖ στὸ ἁγίασμα καὶ εἶπε στὸν καλόγερο, ποὺ ἐκείνη τὴν ὥρα τηγάνιζε ψάρια, ὅτι ἡ Πόλις ἔπεσε, δὲν ὑπάρχει πιὰ βασιλιᾶς, στὴ μεγάλη ἐκκλησία διακόπηκε ἡ λειτουργία, σταμάτησαν τὰ πάντα. –Δὲν τὸ πιστεύω, λέει ὁ καλόγερος, ὅτι *ἑάλω ἡ Πόλις*. Ἂν αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια, ἂς ζωντανέψουν **τὰ ψάρια** κι ἀπ' τὸ τηγάνι νὰ πέσουν μέσα στὴν πηγή. Καὶ ὤ τοῦ θαύματος, τὰ ψάρια μισοτηγανισμένα ζωντάνεψαν καὶ πήδησαν μέσα στὴ λίμνη, γιὰ νὰ βεβαιώσουν –ἀλλοίμονο– ὅτι *ἑάλω ἡ Πόλις*, ἡ Πόλις ἔπεσε. Παράδοσις βέβαια εἶνε, ἂν θέλῃ κανεὶς τὴν πιστεύει, ἀλλ' ἀπηχεῖ κι αὐτὴ βαθύτατους πόθους, συγκινήσεις καὶ νοσταλγίες τῆς φυλῆς μας.

Ἡ μεγάλη καταστροφὴ ἔγινε στὰ χρόνια τῆς τουρκοκρατίας, καὶ ἰδίως τὸν Μάρτιο τοῦ **1821** ἀπὸ τοὺς γενιτσάρους, ποὺ πῆγαν στὸ ἁγίασμα καὶ μὲ ἀξίνες κατεδάφισαν τὸ ναό.

Ὕστερα πάλι ἀπὸ δεκαπέντε χρόνια, τὸ **1835**, ἕνας δραστήριος πατριάρχης, ὁ Κωνσταντῖνος Ε′, φρόντισε καὶ πῆρε ἀπὸ τὸ σουλτᾶνο ἄδεια καὶ **ἔχτισε πάλι τὸ περίφημο αὐτὸ μοναστήρι**, τὸ Μπαλουκλῆ, ποὺ στὰ τούρκικα σημαίνει λίμνη ὅπου κολυμποῦν ψάρια, «ψαρότοπος».

Ἔμεινε ἐκεῖ, ἀλλὰ πάλι νέα συμφορὰ τὸ **1955**. Τότε ὀρδὲς μωαμεθανῶν ἔκαναν στάχτη ναοὺς τῆς Κωσταντινουπόλεως καὶ κατέστρεψαν πάλι τὸ Μπαλουκλῆ. Καὶ τώρα μένει ἁπλῶς ἕνα μικρὸ ἐκκλησάκι μὲ τὴν πηγὴ νὰ ῥέῃ. Σήμερα ἔμειναν ἐλάχιστα λείψανα τοῦ ἑλληνορθοδόξου λαοῦ, ποὺ κάτω ἀπὸ βλοσυρὰ μάτια ἰσλαμιστῶν ἐξακολουθοῦν σὰν τέτοια ἅγια ἡμέρα νὰ προσέρχωνται στὸ ἁγίασμα, νὰ τιμοῦν τὴν Παναγία καὶ νὰ τὴν παρακαλοῦν γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ γένους μας.

* * *

√ Ἡ Παναγία ἐκτὸς τῶν ἄλλων ὀνομάτων της λέγεται καὶ **Ζωοδόχος Πηγή**, διότι ἀπὸ τὰ σπλάχνα της γεννήθηκε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὁ ὁποῖος εἶνε ἡ ἀκένωτος πηγὴ τῆς ζωῆς τοῦ παντός. Μεγάλη ἡ δύναμι τῆς Παναγίας· *«πολλὰ ἰσχύει δέησις Μητρὸς πρὸς εὐμένειαν Δεσπότου»*, λέει ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία (ΣΤ′ Ὥρα). Γνώρισα μιὰ μάνα στὴν Ἀθήνα πού, ἐνῷ οἱ μεγαλύτεροι ἰατροὶ εἶπαν ὅτι τὸ παιδί της δὲν ἔχει ζωὴ παρὰ μόνο δυὸ ἡμέρες, αὐτὴ γονάτισε μπροστὰ στὸ εἰκόνισμα τῆς Παναγίας, προσευχήθηκε ὅλη τὴ νύχτα, καὶ τὸ πρωὶ ὁ πυρετὸς ἔπεσε καὶ τὸ παιδὶ ἔγινε καλά. Δὲν εἶνε ἕνα καὶ δύο τὰ θαύματα τῆς Παναγίας· στὸ ναύτη ποὺ κινδυνεύει στὸν ὠκεανό, στὸ μέτωπο ποὺ πέφτουν οἱ σφαῖρες, στὸ κρεβάτι τοῦ ἀρρώστου, στὸ ἐδώλιο τοῦ κατηγορουμένου, στὸ δύσκολο χειρουργεῖο, στὸ βαρὺ πένθος, στὴ φτώχεια καὶ στὴν πεῖνα, στὴ νεανικὴ τρέλλα… **Εἶνε ἡ Μάνα μας**, ἡ γλυκειά μας Μάνα. Γι' αὐτὸ ἀγανακτεῖ ἡ ψυχή μας ὅταν γνωρίζουμε, ὅτι ὑπάρχουν στὸν τόπο μας γλῶσσες ποὺ χύνουν φαρμάκι ὑβρίζοντας τὴν Παναγία μας. Ἂν ὑβρίσῃς τὴ μάνα μου, σὲ συγχωρῶ, λέει ὁ Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός,γιατὶ καὶ ἡ μάνα μου ἁμαρτωλὴ εἶνε· ἂν ὑβρίσῃς τὴν Παναγία μου, δὲν ἔχω μάτια νὰ σὲ δῶ. Δὲν πρέπει στὸν τόπο μας νὰ ὑπάρχῃ **οὔτε μία γλῶσσα ποὺ νὰ βλαστημάῃ** τὰ ἱερὰ καὶ ὅσια.

√ Τὸ πρῶτο λοιπὸν εἶνε αὐτό. Τὸ δεύτερο; Θὰ σᾶς μιλήσω παραβολικῶς. Ὑποθέστε, ὅτι κάποιος σᾶς λέει, ὅτι σὲ μιὰ μακρινὴ κορυφὴ βρέθηκε μιὰ πηγὴ ποὺ εἶνε θαυματουργή. Ὅποιος πιῇ ἀπ' αὐτήν, ἂν εἶνε ἀσθενὴς θεραπεύεται, ἂν εἶνε ἄσχημος γίνεται ὡραῖος, ἂν εἶνε νεκρὸς καὶ τὸν ῥαντίσουν μὲ τὸ νερό της ζωντανεύει. Τί λέτε, ἂν ἀκουστῇ αὐτό, δὲν θὰ τρέξουν ὅλοι ἐκεῖ; Λοιπόν, τέτοια πηγὴ δὲν ὑπάρχει· ὑπάρχει ὅμως μιὰ ἄλλη. Ποιά; Ἐδῶ ἡ πίστις μας· εἶνε **ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός!** Αὐτὸς εἶνε ἡ πηγή, αὐτὸς εἶνε *«τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν»*, *«τὸ ἁλλόμενον εἰς ζωὴν αἰώνιον»* (Ἰω. 4,10,14). Τὸ εἶπε ὁ ἴδιος καὶ ὁ λόγος του εἶνε ἀληθινός· *«Ἐάν τις διψᾷ, ἐρχέσθω πρός με καὶ πινέτω»* (Ἐ.Δ. 7,37). Διψᾷς; ἔλα στὸ Χριστό. Διψᾷς; ἔλα στὴν Ἐκκλησία. Διψᾷς; ἄκουσε τὰ ὡραῖα αὐτὰ λόγια· πιὲς ἕνα ποτήρι ὄχι ἀπὸ τὰ ἀκάθαρτα νερὰ τῶν διαφόρων ἰδεολογιῶν τοῦ κόσμου, ἀλλὰ ἀπὸ τὰ ῥυάκια τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ ἡ ψυχὴ μέσα σου θὰ κάνῃ φτερὰ ἀετοῦ· θὰ πάψῃς νὰ ζῇς σὰν ἕνα κτῆνος, θὰ πετᾷς στοὺς οὐρανούς, θὰ αἰσθάνεσαι χαρά, θ' ἀκοῦς καὶ θὰ ψάλλῃς τὸ ἀλληλούϊα.

Ἀλλὰ ποιός τ' ἀκούει αὐτά; Σήμερα, στὴν κτηνώδη ἐποχὴ ποὺ ζοῦμε, *ἄλλα λόγια ν' ἀγαπιώμαστε*. Ἀλλὰ κ' ἐγὼ σᾶς λέω, ὅτι ὅσοι δὲν πιστεύουν καὶ δὲν θέλουν νά 'ρθουν στὴν ἐκκλησιὰ νὰ πιοῦν τὸ ἀθάνατο νερὸ τοῦ Εὐαγγελίου, αὐτοὶ μοιάζουν σὰν κάποιον πού, ἐνῷ διψᾷ, πίνει νερὸ ἀπὸ τὴ θάλασσα, καὶ ὅσο πίνει τόσο περισσότερο διψᾷ. Δὲν σβήνει ἔτσι ἡ δίψα. **Ἡ δίψα σου θὰ σβήσῃ μόνο στὸ Χριστό**. Τὸ εἶπε ὁ ἴδιος καὶ ὁ λόγος του εἶνε ἀληθινός· *«Ἐάν τις διψᾷ, ἐρχέσθω πρός με καὶ πινέτω»* καὶ *«ποταμοὶ ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ῥεύσουσιν ὕδατος ζῶντος»* (Ἐ.Δ. 1,37-38).

Ὄχι! δὲν εἶνε ψέμα ἡ θρησκεία μας. Θέλω τὰ πρόβατα νὰ γνωρίζουν τὴ μάντρα τους, θέλω οἱ Χριστιανοὶ νὰ πιστεύουν. Δὲν θέλω μία νεκρὴ ἐκκλησία· **θέλω μιὰ ζωντανὴ ἐκκλησία**, ἡ ὁποία θὰ νικᾷ καὶ θὰ θριαμβεύῃ σ' αὐτὸ τὸν κόσμο.

Ἡ δὲ ὑπεραγία Θεοτόκος διὰ πρεσβειῶν της ἂς σώζῃ ὅλους μας.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἔγινε στὸν ἱ. ναὸ Ζωοδόχου Πηγῆς Σκοπιᾶς - Φλωρίνης τὴν Παρασκευὴ 26-4-1968 πρωί, μὲ νέο τώρα τίτλο. Καταγραφὴ καὶ σύντμησις 17-4-2024.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακή, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,
μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.